

DERDE HOOFDSTUK.

GEVANGEN!

Op den zolder gekomen, zei Robert tot zijn makker:
— Beste broeder, ik geloof dat wij hier moeilijk zullen uitgeraken.

— Ik geloof het met u.

— Zijn die lieden hier te betrouwen?

— Volgens mijne bescheiden meening: neen!... Hebt ge niet opgemerkt hoe ze ons aankeken? Zij zijn verwit-

tigd van de vlucht van Robert en Bertrand op den Witten Heuvel en hebben ons herkend.

— Herkend, dat is misschien wat veel gezegd.

— Ik stel voor hier dadelijk weg te gaan.

— Dat is niet moeilijk, maar waar heen?

— Naar 't bosch.

— Is dat eene schuilplaats?... Als men weet dat wij hier zijn, kan eene kleine klopjacht ons in handen van 't gerecht leveren.

— Inderdaad.

— En als we dan toch moeten gevangen genomen worden, dan is het nog beter, hier den nacht door te brengen en hier in handen der harenmutsen te vallen, dan in het bosch onder den blooten hemel te slapen en toch door de pakkemannen ontdekt te worden.

— Ziet ge geene uitkomst? vroeg Nora.

— Geen andere dan het toeval, waarop we reeds zoodikwijls hebben mogen rekenen.

— Men zal mij ook gevangen nemen?

— Natuurlijk.

— Naar de gevangenis brengen?

— Ja, doch ge hoeft geen vrees te koesteren. Ik zal verklaren dat ik u gedwongen heb mij te volgen, dat ik u geheel en al in mijne macht had, dat ik u magnetiseerde, wat weet ik. En men zal bereid zijn mijne verklaring voor de zuivere waarheid aan te nemen, daar gij van adellijke familie zijt.

— En ik? vroeg Bertrand's vrouw.

— Voor u is het erger, kind. Gij gaat met ons de doos in, evenals uw vader.

— Ze hebben mij nog niet, zei Jan de koetsier.

— Wat doen we? vroeg Robert.

— Hier blijven, zei Bertrand, den dag afwachten en, zijn we niet gevangen, dan op Gods genade voort.

— Moeten we hier te zamen den nacht doorbrengen? vroeg Nora.

— Waar wilt ge anders, liefste?

Bertrand was de val van de zoldertrap genaderd en had deze geopend, zonder het minste geluid te maken.

Hij had zich op de knieën gezet en luisterde, of er beneden niets belangrijks te hooren was.

Onmiddellijk sprong hij op:

— Wij zullen hier den nacht niet kunnen doorbrengen, want binnen een paar oogenblikken zullen de gendarmen hier zijn.

— De gendarmen! Hier?

— Ja, want ze zijn reeds beneden... Ik heb daareven gerucht van stemmen meenen te hooren, en daarom ging ik aan de val luisteren.

— En?...

— Ik heb de stem gehoord van den veldwachter zonder K van Calmpthout. Hij zegde iets dat zeer wel geleek op «omsingelen».

— Het huis?...

— Zeer waarschijnlijk.

— Wat doen?

— Ons verdedigen?...

— Met onze wapens?

— Ja.

— Neen, Robert, zei Nora... Geen moord.

— 't Is beter niet, gaf Bertrand toe.

— Dan geven we ons over?

— Robert! smeekte Nora.

— Het zij dan zoo.

— Wij hebben...

Bertrand voleindde den zin niet.

— In naam der wet! klonk het beneden....

Niemand der vijf antwoordde.

De stem van den veldwachter herhaalde:

— Tomt naar beneden, in naam der wet!

— Ik ga, zei Robert.

Hij kwam naar beneden, onmiddellijk gevolgd door Nora.

Achter hem kwamen Bertrand en zijne vrouw.

In het benedenvertrek stonden vier gendarmen, de revolver in de vuist.

Aan de trap bevond zich Wannes Kramiek, de sabel uit de scheede.

Toen Robert den voet in het woonvertrek zette en het licht op hem viel, kreet de veldwachter:

— Zij zijn het!... Hij is het!

— Ha, champetter, sprak Robert. Wat geluk u te

zien! En zoo laat nog.

De anderen waren nu ook beneden.

— Dat zijn de anderen, zei de veldwachter. It herten ze allemaal!... Brigadier, neem ze vast... Het zijn ze!... Nog twee zijn er boven!

— Nog een, zei de jonge vrouw, die in één adem naar het kasteel geijld was, om de gendarmen te verwittigen.

De hutbewoners hadden inderdaad hooren vertellen hoe baron de Craai en zijne verwanten het kasteel van den Witten Heuvel ontvlucht waren, en hoe de gendarmen achter hen zochten.

De vijf rijkgekleede personen, die zegden verdoolde reizigers te zijn, hadden argwaan ingeboezemd en, op last der oude, was de jonge vrouw alles gaan bekend maken op het kasteel, daar zij wist dat er gendarmen verbleven.

— Twee zijn er nog, zei de veldwachter.

— Een, zei de vrouw.

— Twee, zei Wannes.

— De vrouw heeft gelijk, zei Robert; een, en die zit boven. De andere is onderweg uit den ballon gevallen.

— Zijt ge dan toch met een ballon weg geweest? vroeg de veldwachter, die beweerd had, en er thans zeker van was nu zij werkelijk in de hut van den Putschen steenweg waren, dat de vagebonden den ballon met een strooien man hadden laten vliegen en zich in het bosch hadden verscholen.

Robert keek den veldwachter spottend aan.

— Ge zijt te turieus, zeide hij, it tan het u niet zeggen, champetter.

— Bindt die twee mannen, beval de brigadier den gendarmen.

Robert en Bertrand lieten zich binden, zonder weerstand te bieden.

— De dames zijn verzocht ons bereidwillig te volgen, zei de brigadier.

En tot de gendarmen:

— Naar boven... De andere kerel moet uit zijne schuilplaats komen... Neem de lamp... Vooruit...

De revolver in de hand, beklommen de dienaars der openbare macht de trap, en kwamen op den zolder.

Ze zochten overal rond, doch ontdekten niemand.

De brigadier kwam hen helpen zoeken. Al het hooi en stroo werd omgewoeld, maar van Jan den koetsier was niets te vinden.

Op het dak?

Er was geen dakvenster, alleen een paar smalle glazen tusschen de stroobedekking, die in den dag een weinig licht op den zolder lieten doorzijpelen, maar waardoor geen kat kon verdwijnen.

— Ze houden ons voor den gek, zei de brigadier.

— Het meisje zegde toch: vijf!

— De schrik heeft haar slecht doen zien.

— Mogelijk, want de veldwachter houdt staan dat er wel zes moeten zijn.

De gendarmen gingen terug naar beneden.

— Niets! zei de brigadier.

Robert begon te lachen.

— Waarom lacht ge?

— Wel, omdat ge moeilijk iemand kunt ontdekken, als hij er niet is.

— Wat wilt ge zeggen?

— Onze makker is weggevlucht vóór gij hier waart.

De vagebond had dadelijk begrepen, dat Jan de koetsier eene schuilplaats had gevonden, die moeilijk zou te ontdekken zijn, en dat het noodig was de aandacht af te leiden.

— Hebt gij dat gezien? vroeg de brigadier aan de bewoners der boerenwoning.

Het antwoord luidde ontkennend.

— Onze makker is zelfs niet met ons naar boven gegaan. Hebt ge dat dan niet gezien?

De toon, waarop dit gezegd werd, deed de lieden twijfelen.

— Het is mogelijk, zei de oude.

— Vooruit dan, zei de brigadier.

— Nog een woord tot de brave lieden, die ons overleverden, sprak Robert. Een klein minuutje, brigadier.

En zich tot het drietal wendende:

— Ge weet dat ge eenige duizenden frank verdiend hebt, niet waar? Ik weet niet juist hoeveel, maar eene ronde som is het. Vergeet ze niet op te eischen.

— It heb...

— Veldwachter, gij hebt onze schuilplaats ontdekt, dat is al. Ons doen aanhouden, hebt gij niet. De premie is door die brave lieden verdiend. Zoo wreek ik mij, champetter.

Wannes Kramiek bromde iets tusschen de tanden, doch sprak geen woord meer.

— Vooruit, beval de brigadier.

Ieder tusschen een paar gendarmen, die hen bij den arm hielden, zoo openden Robert en Bertrand den optocht.

Op verzoek van den brigadier, volgden Nora en Arabella.

De bevelhebber sloot den stoet.

Een tiental gendarmen, die het huis omsingeld hadden, voegden zich bij hen, toen zij buiten kwamen.

— Niemand zien vluchten?

— Geen levend wezen, brigadier.

— Op weg dan.

Ze moesten niet ver gaan, om het kasteel van den Witten Heuvel te bereiken.

Robert werd in de voorkamer opgesloten.

Bertrand in de achterkamer.

— Voor uwe deur staat een gendarm, en voor uw venster ook, zei de brigadier. Tracht dus niet te ontsnappen. Zij zouden op u schieten!

De twee vrouwen werden in het salon opgesloten, onder dezelfde bewaking.

Zes gendarmen bleven ter plaatse, terwijl de brigadier met de overige manschappen en den veldwachter naar het dorp vertrokken.

Hij ging nog denzelfden nacht naar Calmpthout, om dadelijk te kunnen telegrafeeren naar den overste der veiligheid, Deraef, die te Antwerpen was teruggekeerd, en naar het parket.

Hij was fier op zijne vangst.

Toen Robert in zijne kamer achter slot werd gezet, nam hij plaats op eene sofa, en de ellebogen op de knieën en het hoofd in de handen, dacht hij eenige oogenblikken na.

— Het ziet er maar netelig uit, zei hij na een poos... Weinig kans op redding...

Weer peinsde hij een stond.

— Jan de koetsier is vrij, maar wat kan die kerel voor ons doen?... Sterk is hij genoeg, en voor ons vechten, zou hij zeker, maar iets uitrichten om ons te verlossen, dat kan de brave kerel niet.

Waar mag hij zijn?... Hoe is hij van dien zolder geraakt, of waar heeft hij zich verborgen?

Zijn me dat nu vragen! Wat ben ik er mee vooruit, als ik het weet?

Het is hier vervelend, en donker niet minder.

Hij haalde een doosje uit den zak en deed een lucifertje ontvlammen.

— Ha, ginder staat de lamp!

Hij ontstak ze.

Rondkijkend zag hij dat de kasten verzegeld waren.

— De achtbare heeren van het parket zijn hier ook geweest, zoudt ge zeggen... In de schuif zitten een paar kastjes havana... Of zouden de heeren van het parket ook rooken?... Dat is kwatongerij... Ik heb een onweerstaanbaren lust tot rooken.

Hij ging naar de kast, verbrak de zegels en opende de lade.

— Zegels verbreken, dat wordt streng gestraft! Bah, bah! het komt er bij mij niet op aan!... Ze zullen me toch meer gevang toedienen dan ik nog te leven heb... Hier zijn de lekkere rookrolletjes...

Hij ontstak eene sigaar, nam terug plaats op de sofa en volgde met verstrooide blikken de rookwolkjes na, die hij uitblies.

— Lekker!

Plotseling fronste hij de wenkbrauwen en luisterde.

— Hier nevens wonen er menschen! Misschien gendarmen? Of...

Hij stond op en legde het oor tegen den houten muur, want, zooals wij het vroeger zegden, het kasteeltje was geheel uit hout opgetrokken.

— Ik hoor slechts een zachten stap... Nora of Arabella? Het is waar ook, er ligt een tapijt. De heeren gendarmen zullen toch zoo braaf niet geweest zijn Bertrand hier nevens te zetten.

Hij klopte zacht, nauw hoorbaar voor zich zelf, op

den houten wand, en legde er het oor weer tegen.

Een zacht geklop aan de andere zijde liet zich dadelijk hooren.

Robert's gelaat straalde van vreugde.

— Hij is het!

Even zacht klopte hij op den wand met den vinger, dit kloppen afwisselend met een kort en zacht scharren, bij middel van den vingernagel over het hout.

De twee vagebonden bezaten een soort alphabet, in den aard van het alphabet van de telegraaf.

Een klop en een scharren was A, twee kloppen en een scharren B, één klop en twee scharren C, en zoo voorts tot de letter Z.

Een uur later hadden zij de volgende samenspraak op den houten muur gehouden:

— Bertrand?

— Ja.

— Ik, Robert.

— Tusschen twee gendarmen?

— Deur en venster.

— Ik ook.

— Hopeloos?

— Ja.

— Plank wegnemen?

— Kan het?

— Zeker.

— Helpen?

— Neen.

— Wachten?

— Ja. Stil.

— Goed.

Robert verbrak de zegels van een paar overige laden, haalde er een paar messen en een ronde zaag uit, opende een kleine blikken doos, die een soort vet inhield, waarmee hij de kleine tandjes der zaag bestreek, en glimlachend begaf hij zich naar den wand.

— De gendarmen hebben mij in de geschikte kamer opgesloten! ik heb hien tijdverdrijf.

Hij klopte.

En met het zonderling alphabet werd opnieuw de volgende samenspraak gehouden:

— Waar geen kast?

— Zesde plank links.

— Eene schilderij?

— Ja.

— Hoogte?

— Een meter.

— Valt goed. Hier ook. Stille.

Hij nam eene schilderij van den wand, boorde met het mes een gaatje in het hout, bracht er zijne zaag in, en op eenige minuten had hij er een cirkel ingezaagd van een decimeter straal.

Hij klopte.

— Vasthouden.

— Verstaan.

— Zijt gij er?

— Ja.

Hij duwde het uitgezaagd rond stuk uit den wand, dat door Bertrand langs de andere zijde werd opgevangen.

Robert stak de hand door het gat.

Bertrand drukte ze.

En ze konden fluisterend met elkaar spreken.

— Wij zijn geknipt, broeder, zei Bertrand.

— En verloren.

— Ik zie niet de minste uitkomst.

— Ik evenmin.

— Speldemans?

— Die ligt waarschijnlijk dood of ernstig gekwetst in het bosch.

— Ze zullen ons met een gansch regiment gendarmen naar Antwerpen voeren.

— Aan ontsnappen valt niet te denken.

— We moeten ons stellen in ons lot.

— Het is erg.

— Dat stond ons steeds te wachten.

— Nooit een luchtbal meer.

— Dan in de gevangenis.

— 't Is 't ergste voor onze vrouwen.

— Laat ons elkaar nu niet opjagen... We moeten onzen moed behouden.

— Gij hebt gelijk.

— Wie weet wat er gebeuren kan.

— Het is een geluk dat we het niet weten... We hingen ons wellicht in een hoek te drogen.

— Daar kunnen we in de gevangenis nog steeds mede eindigen.

— Rookt ge? Hier zijn sigaren.

— Ik zou willen slapen. Ik val bijna van vermoeidheid.

— Gij hebt een bed... Ik slechts een sofa.

— Een matras door dat gaatje trekken, is onmogelijk.

— Ik heb reeds slechter legerstede gehad... Slaap wel. Tot straks...

— Slaap wel, broeder.

Bertrand wierp zich gekleed op het bed.

Robert zocht en vond geen gemakkelijke houding om op de sofa te slapen en strekte zich uit op het vloertapijt.

En eenige minuten later snorkten beiden in een rustigen slaap.

Kranige mannen!

Zooals Napoleon vóór een veldslag.

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL



L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN